

BIS 120, BARBU FUNDOIANU !

de Julia H. Kakucs

La 15 noiembrie 1898 s-a nascut la Iasi poetul si criticul literar evreu-roman-francez Benjamin Wechsler, cunoscut sub pseudonimele Benjamin Fondane si Barbu Fundoianu.

In zilele trecute Eugen Dorcescu imi atrase atentia - prin studiul sau « Metafora in poezia lui B. Fundoianu” - asupra acestui poet cu un destin atat de tragic. De atunci rasfoiesc vasta literatura despre aceasta personalitate tragica in internet.

Incerc sa patrund in traditia hasidica in care a crescut...
Incerc sa inteleg copilul de 8 ani care scria deja poezii...
Incerc sa-i traiesc simtirile in timpul exmatricularii sale motivate de originea sa etnica de la Facultatea de Drept a Universitatii din Iasi.
Exmatricularea a avut loc cu mult inaintea celui de-al doilea razboi mondial...

Ii urmaresc drumul in timpul celui de-al doilea razboi mondial, in anul 1940 fiind incorporat in armata franceza. Ma bucur cu el citind ca reusise sa evadeze din prizonierat... si sufar vazand ca nu reusise sa supravietuiasca apocalipsei...

BIS 120 Barbu Fundoianu!

Nu, aceasta varsta nu i-a fost daruita.
Istoria Europei nu i-a permis sa atinga nici varsta de 50 de ani...

Au trecut 113 ani de la nasterea lui, timp in care valurile amenintatoare ale antisemitismului au crescut asemeni unui Tsunami sau au scazut la nivelul oceanelor batute de furtuni.
Linistea unui lac sub mangaierea unui cer insorit nu au cunoscut-o niciodata.

Barbu Fundoianu... nu, Benjamin Wechsler a fost ucis in camera de gazare la Auschwitz-Birkenau in octombrie 1944, fiind capturat in timpul unei reveniri in zona ocupata a Frantei.

Toamna, cand "sufletul... moare in aiurari de spaima si canturi funerare"
sa-i pastram, citindu-i poezia, un moment de reculegere ...

Augur de toamna

de Barbu Fundoianu

Afară suflă vântul și ploaia bate-n geamuri,
Și nori sporesc pe boltă ca zdrențuite flamuri,
Mor macii-n în lac de sânge pe margini de răzoare,
Și plânge firav cimbrul și gingașa cicoare,
Sălbatica răsură aprinsă-n crâng ca focul
Pe vânt împrăștiată își plânge dus norocul
Și freamătă pădurea și geme-n plâns porumbul,
Și plâng și norii negri, și cerul cum e plumbul,
Și plânge apa-n vaduri; și sufletul meu moare
În aiurări de spaimă și-n cânturi funerare...

Benjamin Fondane de Iosif Ross